

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA **TALAIA**

1714 / 2014

“el 26, la 26!” de Canyelles a Vilanova

RELAT DE LA XXVI CAMINADA POPULAR de Vilanova i la Geltrú

Mas de l'Artís

26 de gener de 2014

Rambla dels Països Catalans/camp de futbol (7.30/8.30 hores): Autobús Vilanova/Canyelles
Casal de Canyelles – Camí del Romanguer – Font de Llacunalba – Urbanització Les Palmeres
Corral Nou – Mas de la Fam – Mas de l'Artís – Maset d'en Safons – camí perdut del mas d'en Perris
Camí Ral – camí del mas de l'Artís – torre d'en Garrell – torre de la Immortalitat – AE Talaia

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

XXVI CAMINADA POPULAR

Canyelles - Vilanova i la Geltrú

26 de gener de 2014

Rambla dels Països Catalans/camp de futbol (7.30/8.30 hores): Autobús Vilanova/Canyelles

Casal de Canyelles – Camí del Romanguer – Font de Llacunalba – Urbanització Les Palmeres – Corral Nou

Mas de la Fam – Mas de l'Artís – Maset d'en Safons – camí perdut del mas d'en Perris – Camí Ral

camí del mas de l'Artís – torre d'en Garrell – torre de la Immortalitat – AE Talaia

Mas d'en Perris (desaparegut). Dibuix fet per Pau Roig Estradé

Salutació del president

Benvolguts i benvolgudes caminaires,

Un any més, sigueu benvinguts a la Caminada Popular de Vilanova i la Geltrú.

El Grup de Marxes i Caminades de l'AE Talaia organitza cada any -i ja en fa vint-i-sis- aquesta excursió primerenca, en ple mes de gener, per donar a conèixer els indrets que tenim a l'entorn de la nostra ciutat i per encetar l'any excursionista amb una activitat adreçada a tota la família i a persones de totes les edats.

Enguany tornem a caminar entre Canyelles i Vilanova, com ja vam fer ara fa tretze anys, en la XIII edició de la Caminada Popular. Hem cregut que valia la pena repetir aquesta ruta -que aquest cop té algunes variacions respecte a la del 2001- per fer un itinerari lineal, no circular, amb el format de petita travessia entre les dues poblacions.

Estem convençuts que us agradarà i que serà una manera saludable de començar l'activitat excursionista d'aquest any que es preveu dinàmic i engrescador en tots els sentits.

Aquest relat complementari ha estat elaborat amb l'objectiu de facilitar-vos detalls històrics, paisatgístics, patrimonials i toponímics de l'itinerari que farem avui. Així podreu adquirir coneixements sobre el nostre territori i, si és el cas, repetir l'excursió quan vulgueu i amb qui vulgueu.

Esperem que aquesta caminada d'avui us esperoni a conèixer nous indrets i a recórrer altres punts del nostre entorn natural durant la resta de l'any.

Amigues i amics, esperem que gaudiu d'aquesta XXVI Caminada Popular de Vilanova i la Geltrú.

Joan Raventós Hill

President de l'Agrupació Excursionista Talaia

QUADRE DE DADES TÈCNIQUES

HORARI PREVIST	INDRET	INCIDÈNCIA	DIST. ARROSSEGADA
7.30/8.30 h	Rbl. Països Catalans (camp de futbol)	Sortida bus	0.000 m
9 h	Plaça Casal Canyelles	Reagrupament	a 200 m
9.15 h	Casal Social	Sortida	0.000 m
9.40 h	Font de Llacunalba	Reagrupament 5'	1.700 m
10 h	Corral Nou	Esmorzar 30 minuts	2.370 m
10.50 h	Mas de la Fam	Cap	3.250 m
11 h	Mas de l'Artís	Agrupament 5'	4.170 m
11.25 h	Maset d'en Safons	Cap	5.380 m
11.50 h	Camí perdut del mas d'en Perris	Cap	6.690 m
12.10 h	Camí Ral	Agrupament 5'	8.050 m
12.35 h	Pas sota variant C-32	Cap	9.160 m
12.50 h	Torre de la Immortalitat	Pas vigilat 5'	9.990 m
13 h	Local AE Talaia	Arribada	10.460 m

XXVI CAMINADA POPULAR

Rambla dels Països Catalans/camp de futbol (7.30/8.30 hores):

Autobús Vilanova/Canyelles – Casal de Canyelles – Camí del Romanguer –
Font de Llacunalba – Urbanització Les Palmeres – Corral Nou – Mas de la Fam –
Mas de l'Artís – Maset d'en Safons – camí perdut del mas d'en Perris – Camí Ral –
camí del mas de l'Artís – torre d'en Garrell – torre de la Immortalitat – AE Talaia

Fotografies de Jesús Santacana

La caminada del nou mil·lenni es repeteix

Recordant una celebració

Efectivament, la **primera Caminada** del segle XXI la vam realitzar entre Canyelles i Vilanova i la Geltrú. Fou el dia 28 de gener de 2001. La jornada es va llevar plujosa. Tot just quan anàvem a cercar els autobusos, que teníem esperant davant del Pavelló Esportiu del Garraf, es va desencadenar una forta i sorollosa tempesta. L'aiguat va espantar moltes famílies i algunes no van arribar a la cita, però la majoria s'encabí dins els busos i, cap a Canyelles falta gent. Allí encara plovia, però no tant. Un pic els participants dels viatges d'autobús es reuniren a Canyelles, es donà la sortida definitiva enfront del Casal, car en aquells moments sols queia plugim, una mena de xim-xim, que a mesura que es caminava anà disminuint d'intensitat fins a deixar de caure cap gota. L'itinerari fou el següent: Canyelles, font de Llacunalba, el Corral Nou, mas de la Fam, mas de l'Artís, maset d'en Safons, mas Tapet, mas d'en Puig, torre de la Immortalitat i seu de la Talaia, totalitzant onze quilòmetres i mig, els quals s'havia previst fer-los en quatre hores i quart, però, sigui pel que sigui –tot i que a més de l'esmorzar es van fer tres reagrupaments de cinc minuts–, el personal anava esperitat i ho va efectuar en menys de quatre hores.

Com ho fem gairebé cada any, també cal recordar la passada Caminada fins a l'**Autòdrom de Terramar**. S'hi va anar baixant per la Rambla, el carrer de l'Àncora, la rambla de la Farola, Sant Cristòfol, la Muntanyeta, Miralpeix (lloc de l'esmorzar) i can Girona del Camí. Va succeir que quan érem en el lloc de destinació, ens vam veure obligats a anunciar que després de diverses converses prèvies, no era possible entrar a l'Autòdrom. La tornada es realitzà pel camí del Carç, Xoriguera, la carretera de Solers, la rambla dels Països Catalans, la rambla de Pep Ventura, la plaça de la Moixiganga i la plaça de les Casernes. Foren tretze quilòmetres i mig que s'esmerçaren arribant a quarts de dues a la seu de l'Agrupació Excursionista Talaia.

Finalitzem el recordatori amb un xic d'estadística. Ara fa quatre anys, el 2010, més de quatre-centes persones van arribar-se al **camp de Tir de Montgròs**. L'any següent, el 2011, foren 529 els inscrits que volgueren veure el desconegut **corral del Miró**. El 2012, a la inèdita **font de can Sidro** hi van esmorzar un mínim de 257 participants i, l'any passat, s'inscriviren 310 caminaires que volien observar de prop el citat **Autòdrom**. Aquest any, si tenim la sort que ens acompanyi un bon sol, és possible que tinguem una més que notable col·laboració participativa. Creuem els dits perquè així sigui.

Presentació de la Caminada d'enguanys

Tal com també va passar en l'edició del darrer any, el recorregut és fàcil de caminar. En el cas present el trajecte és d'escassa pujada i gairebé tota la tornada de baixada. L'única "ascensió" és per arribar fins al **Corral Nou**, lloc de l'esmorzar. L'itinerari d'avui té el mateix començament que el de l'any 2001, però, així com aleshores la tornada feia marrada pel mas Tapet i el mas d'en Puig, avui la giravolta la fem per on hi havia el mas d'en Perris i la masia dels Toros. El traçat és el següent: **Casal de Canyelles** (a 126 metres sobre el nivell del mar), seguint pel **camí del Romanguer**, que puja fins on hi havia la **font de Llacunalba**, aquesta situada a l'inici de la urbanització **Les Palmeres**, poblament que travessem fins al **Corral Nou** (a 220 metres d'altitud). Ací s'enceta la davallada vers la nostra ciutat, franquejant el **mas de la Fam** i el **mas de l'Artís**, ambdós ja coneguts en edicions anteriors, concretament, dels anys 1993 i 1995. Caminant pel costat del **torrent de la Pastera**, trobarem el **maset d'en Safons** i, una vegada es passa per sota l'autopista, es girarà a mà esquerra en paral·lel a la Pau Casals fins a cercar el **camí perdut del mas d'en Perris**, el qual desemboca en el **camí Ral Vell**, que ens porta a la **masia dels Toros** i altra volta al **camí del mas de l'Artís**, per finalment assolir la ciutat un cop superada la **torre de la Immortalitat**. La cursa és un quilòmetre més curta que la del 2001, ja que **no arriba a deu quilòmetres i mig**, i es pot fer en **quatre hores**, incloent-hi l'**esmorzar** i les **quatre parades**, que s'haurien de respectar. Si sortim de Canyelles a un quart de deu, hi ha la previsió d'arribar al carrer del Comerç a la **una del migdia**. Bona passejada a tothom!

Punt de sortida de Vilanova i la Geltrú

Sortida de Canyelles

Descripció de la caminada

Feta la presentació, descriurem l'itinerari. En arribar els busos a Canyelles, des de la rotonda i pel **carrer/camí del Romanguer**, ens atansarem fins al Casal de Canyelles per concentrar-nos en el Parc. Es parteix de davant del **Casal** per escollir el **camí del Romanguer** en direcció a ponent. Tot caminant, a l'esquerra es deixa el carrer del poeta Verdaguer i quan s'acaba el vial, a la part esquerra resta el passeig de Zona Esportiva, entrant definitivament en camí rural, abans d'una amplada màxima d'un metre vuitanta centímetres i de pis cimentat, i actualment, des de l'any 2010, arranjat per a la circulació de vianants i per al trànsit de vehicles d'emergència, ja que s'ha convertit en un circuit que uneix Les Palmeres amb el nucli urbà, ampliat a quatre metres i totalment pavimentat. El camí s'adreça en direcció al **puig de les Forques**, més aviat conegut per la **Muntanya del Mar**. Si tenim el goig d'un dia assolellat, l'astre rei el veurem a la nostra esquerra, a llevant, mentre que a ponent hi ha la **serra del pic o puig de l'Àliga**, el més alt de la contrada, en altre temps anomenat «muntanya de Coll de Barrals» (1622). La passejada va acompanyada de vegetació garrafenca, això és, mata (llentiscle), coscó (garric), bargalló (margalló), olivera borda (ullastre) i altres espècies nostrades. Després de travessar el **torrent de cal Déus**, en una bifurcació, escollim l'esquerra, més pujadora i resguardada per vells marges, que una vegada finalitzen són seguits de rocallosos, on és fàcil collir te de roca i poliol, herbes medicinals molt apreciades a la comarca. Més amunt, el camí entra en un indret boscós, més aviat aclarit. Quan es planeja una mica, a la part dreta, sota de l'Àliga hi podem entrellucar la penya de l'Escofet, la popular FACU de la nostra escalada talaïenca. Anem seguint un fondal que tenim al costat dret, l'esmentat torrent de cal Déus, envoltat de vinyes, però també de peces de regadiu amb hortalisses, ja que tenen aigua suficient. Poc després, a banda i banda del

camí, tenim les característiques feixes sobre marjades centenàries, de quan pràcticament tot era immens vinyar exportador de vins. De tant en tant, a les voreres hi veiem rosers silvestres. Pel que fa a masies, dalt d'un turonet hi ha cal Montaner i a sota, la de tipus basilical de cal Simó, ambdues cases amb llarga història. El nostre ombrívol passeig matinal s'acaba entrant en la **urbanització de Les Palmeres** just en el lloc de **Llacunalba**, on restava una palmera que era l'emblema de la populosa barriada. La desapareguda **font de Llacunalba** estava situada en la cruïlla de l'**avinguda de Canyelles** amb el **carrer d'Àvila**. En aquest espai hi fem una breu parada per comprovar l'estat del doll d'aigua, abans un paratge deliciós i avui un llastimós entorn.

Eixint de la font, ens disposem a creuar la urbanització de nord a sud per vials encara poc poblats. Ascendim per l'**avinguda de Canyelles**, tot examinant el cartell dels carrers de **Les Palmeres**. A mà esquerra es deixa el carrer de Lugo i a la dreta l'avinguda de Catalunya. Anys enrere hi havia una barraca sense sostre que esperava ésser espoliada de les seves pedres. Pujant a poc a poc per sòl cimentat i ample, a banda i banda es deixen els carrers de Pontevedra, de Solsona, d'Ourense, de Gavà i de la Ciutat Comtal. Si girem el cos, darrere es veu la masia de **cal Ferrer de Llacunalba**, assentada sota el **puig de les Forques** i, si tenim un dia clar, a la llunyania treu el cap la muntanya de Montserrat. La urbanització continua creixent molt i aquest fet fa augmentar el cens

demogràfic de Canyelles. En aconseguir la transversal **avinguda d'Astúries**, lloc on en la mateixa cruïlla hi ha la masia tancada del **Corral Nou** i enfront el restaurant Manchego, s'ha escollit per fer-hi la parada de mitja hora per esmorzar. Cal escampar-nos cercant un redós, prendre el sol si en fa i verificar si es veu la mar Mediterrània. Bon profit!

Acabat l'esmorzar prosseguim la Caminada per **l'avinguda d'Andalusia**, ja descendent, deixant el carrer de Berga a mà esquerra. El terra també és cimentat, però molt esquerdat. Pel cantó de llevant es va configurant una fondalada que ja aporta les aigües cap a Vilanova. És el **fondo del mas de la Fam**. Fa una dècada, les cases de la urbanització eren escadusseres, però ara n'hi ha alguna de dimensions singulars. Un xic més endavant s'arriba a una cruïlla de carrers. Aquí girem a l'esquerra pel **carrer de Lanjarón**. Precisament, en aquesta cruïlla hi ha l'accés a una antiga plaça de toros abandonada, que es pot visitar fent uns quants metres més per l'avinguda d'Andalusia. Està situada damunt d'un turonet i si és possible cal veure-la.

Restaurant Manchego

Baixem pel dit carrer de Lanjarón, deixant a l'esquerra el carrer de Jaén i el d'Extremadura a mà dreta. Entrem en el **carrer de Sevilla**, que continua davallant. Passats els carrers de Jerez de la Frontera i de Màlaga, el carrer de Sevilla comença a fer pujada. A mig pendent, hi ha la cruïlla amb l'avinguda d'Andalusia. Aquesta avinguda, després que ha fet una llarga anada cap a ponent i una tornada vers llevant, regresa al carrer de Sevilla. Una vegada s'ha ajuntat a nosaltres el carrer de Badajoz, per mitjà del dit **carrer de Sevilla** s'abandona la urbanització, transformant-se el vial en un camí de terra ample i en lleugera baixada. És el **camí del mas de l'Artís**. Unes passes més i entrem en el terme de Vilanova i la Geltrú, sota d'una línia d'alta tensió. Encetem aquesta pista baixadora feta per la bandada dreta de la fondalada i a la poca estona s'adverteix el **mas de la Fam**, anys enrere convertit en una residència d'indigents.

No es triga massa temps en arribar a les **ruïnes del mas de la Fam**, pedrotes amuntegades que resten a mà esquerra del camí. Seguim pista avall vers migdia i pel mig del bosc. Després de superar diversos trenca-aigües, s'arriba a una placeta on hi ha un cartell que posa: «**Mas de l'Artís - camí particular**», quan no és cert, ja que aquest camí tota la vida ha estat públic, camí que planeja un bon tram abans d'albirar la masia, ja que retomba per franquejar el **torrent de les Oliveres**, en l'actualitat curull de vinyes de collita mecanitzada. En un trencall, un cartell del Consell Comarcal indica una ruta senyalitzada, informant que per arribar a Vilanova ens falten ics quilòmetres, quan nosaltres sabem que n'hem fet només uns quatre. Pel **mas de l'Artís** s'hi passa per la part de sota i s'aconsegueix una placeta on hi ha un arbre mort, una centenària olivera que nosaltres havíem arribat a veure florida. Després d'un breu descans a l'entorn de la soca, continuem camí avall fent un revolt per la part de migdia del mas de l'Artís, retombant el que ells en diuen **fondo de Vilanova**, tributari del **torrent de la Pastera**, que també rep les aportacions del fondo de les Oliveres i el fondo del mas de la Fam. A mà dreta surt el camí fariner que passant per **Les Mesquites** es dirigia a Cubelles. Nosaltres seguim pel costat dret de la llera del torrent, entre aquest i el **punt del Mitjotes**, en la costa del qual s'hi troba **la Torre Nova**, altrament dita **el Tros**. La pista, fitada amb antigues pedres dretes, segueix paral·lela al **torrent de la Pastera** i travessa un gual sota el **maset d'en Safons**, aquest situat a la dreta, una mica elevat. A partir d'aquí el torrent ens queda a la dreta, cada vegada més enfonsat. Més avall, el camí segueix fitat. De fet, estem realitzant una mena de passeig medieval en una tirada de les poques que queden en el municipi, tram silenciós fins arribar a la sorollosa autopista. A les envistes d'aquesta darrera i després de deixar una mulassa fins fa poc ruïnosa, però que van reconstruir per a dignificar l'entrada del Parc del Garraf, és quan s'ateny **l'autopista Pau Casals**, mentre el torrent s'hi entafora per sota per mitjà d'un túnel. Una foradada paral·lela, situada a l'esquerra de l'anterior, és la utilitzada pel vell camí, que continua vers la ciutat, sempre seguint el torrent. Nosaltres, un cop traspassat el forat, girem a mà esquerra, vers llevant, per un ample camí paral·lel a l'autopista, que fou traçat com alternativa, camí que s'adreça al **Padruell** (en els mapes posa Pedroell), finca propietària de totes les vinyes que tenim a la banda dreta, on, fins no fa molts anys, hi havia un antic camí que ens portava directament al desaparegut **mas d'en Perris**.

Mulassa

la **urbanització Can Xicarró**, però nosaltres anem recte, sempre paral·lels al torrent, en direcció a un pas sota la Variant C-31. Franquejada aquesta darrera, seguim en la mateixa orientació, torrent de la Pastera avall, on enfront de la **torre defensiva d'en Garrell**, el **torrent de les Oliveres** -que procedeix de la masia d'en Cabanyes- s'ajunta amb el de la Pastera.

El camí del mas de l'Artís fa anys que finalitza en la **ronda Ibèrica**. Creuada amb precaució la ronda, es circula ran de la **torre de la Immortalitat** (de l'any 1835), i de la **muralla dels Josepets**, mentre a la part oposada resta la **barriada dels Set Pecats Mortals**, que sempre han sentit els mals olors del tram de torrent cobert pel pont. Es gira a la dreta pel **carrer de les Premses**, vorejant la paret del Museu Romàntic de can Papiol, es travessa la **plaça de la Diputació** i la **plaça de Pau Casals** -antiga plaça Major- i s'entra en el **carrer del Comerç**, on hi tenim la nostra entitat. L'organització ha preparat el tradicional pica-pica. Bon profit.

Característiques dels llocs, indrets i masies més interessants del recorregut

Canyelles

Com hem fet en els relats dels darrers anys, després de la descripció de la Caminada informem de tot el que sabem dels indrets i cases de pagès que hem observat durant el recorregut. Procurem que no siguin explicacions reiterades, ja que les documentacions darrerament consultades ens permeten actualitzar un xic més els coneixements dels noms de lloc de la contrada.

Iniciem la informació complementària en el nucli de **Canyelles**. D'entrada copiem el que diu la pàgina d'Internet: "Canyelles és un poble pintoresc i entra-nyable, indret estratègic per la seva condició d'enllaç entre el mar i la muntanya. El terme es troba al sector septentrional de la comarca del Garraf i limita amb l'Alt Penedès, formant una cubeta envoltada per diverses elevacions (puig de Sant Miquel, de 358 m, Rodó i puig de l'Àliga, de 435 m i el Montgròs amb 358 m). Situat en un entorn forestal, entre el Parc Comarcal d'Olèrdola i el Parc Natural del Garraf, proporciona al municipi aire fresc, ideal per passejar per la natura.

La riera de Vilafranca travessa el municipi i des de les muntanyes i turons que abracen el poble en baixen diversos torrents que desemboquen al centre del terme, a la riera de Canyelles. Així, ens trobem amb un municipi ric en aigua subterrània i en un privilegiat entorn natural.

Tots aquests factors converteixen Canyelles en un municipi amb un gran caràcter propi i integrat en la geografia local.

La població del municipi, en data de gener de 2009, era de 4.130 habitants. L'evolució en termes de població de Canyelles ens mostra que el segle XIX fou el moment de màxima expansió del municipi. Malgrat tot, des dels inicis del segle XX fins als anys 1960-70 aquest creixement s'anà desaccelerant progressivament. Finalment, dels anys 80 ençà hi ha hagut un punt d'inflexió: s'ha accelerat el creixement gràcies a la creació de noves urbanitzacions.

El municipi comprèn, a més del poble de Canyelles, diverses masies disperses, les cases del Xum i, finalment, Llacunalba. El primer document que es coneix on apareix esmentat aquest territori es remunta a l'any 992, i apunta que la primera zona poblada del municipi fou Llacunalba.

Avui dia, Canyelles és un municipi que s'ha expandit, i ha donat origen a urbanitzacions com són Califòrnia, Can Roca, Cogullada, Daltmar, la Selva de les Meravelles, les Amèriques, les Palmeres, Muntanya del Mar, Nou Canyelles i Vora-Sitges”.

Fins aquí la pàgina cibernètica de Canyelles. Passem a comentar la nostra visió particular: Aquest poble no és lluny de la nostra ciutat, però el seu clima és ben diferent del que gaudim nosaltres. Ho constaten la majoria de vilanovins i sitgetans que hi han anat a viure. A Canyelles no tenen les nits xafogoses que patim a la costa; però durant l'hivern veuen molta boira baixa i els camps es gebren sovint. Ells no frueixen del microclima que es té en el litoral que va des de Cubelles a Sitges, ideal per viure durant gran part del rigorós hivern. Amb poques paraules: Canyelles és poble d'estiu i la nostra Ciutat és per passar-hi l'hivern.

Canyelles és un municipi fill d'Olèrdola, de la qual es va separar quan es creà la **parròquia de Santa Magdalena**, l'any 1627, capella que ja existia a l'any 1343. Envoltat de muntanyes, de les quals correspon el **Pic de l'Àliga** al límit amb Olèrdola i el **Montgròs** al llindar amb Ribes, el terme, drenat per la **riera de Vilafranca**, és petit, només de 14 km², però cada dia més poblat. La primera notícia coneguda de Canyelles és de l'any 992 i amb el fi de recordar-ho l'any 1992 van celebrar el mil·lenari amb diversos actes i festes. En el segle XIV, la **quadra** de Canyelles era possessió dels Marquet, ciutadans de Barcelona. Es creu que el castell fou bastit en aquesta època, però com a tal no s'esmenta fins ben entrat el segle XV, l'any 1478, quan aleshores era propietat de Francí Terrer, cavaller tarragoní que allotjà el rei Joan II en trobar-se de sobte malalt quan era de cacera per la rodalia. La bona acollida i el bon foc que hi trobà no foren suficients per impedir la seva mort, que s'esdevingué un mes després.

Més que una obra de caràcter militar, el **castell** de Canyelles fou una gran mansió on encara es conserven vestigis de la seva anterior magnitud, destacant la torre circular que surt d'un mur emmerletat i una altra edificació de planta circular que, junt amb les grandioses arcades de l'interior, acaben de configurar aquesta antiga fortalesa amb tota seguretat construïda sobre una fortificació més primitiva. La creació de la parròquia s'esdevingué gràcies a una concòrdia haguda entre el baró Joaquim de Terrer amb els particulars de Canyelles, cedint a la comunitat el seu territori amb les primícies, sota l'aprovació del bisbe de Barcelona. Un dels últims barons de Canyelles va restaurar el castell i l'església (l'any 1858), aquesta darrera del Patronat del Baró i així fou fins al 1955 en què s'extingí el patronatge en declarar-se el baró de parador desconegut. L'escut de Ramon de Bouffard campeja damunt del portal del temple des de la seva restauració.

Cal afegir que temps enrere vam tenir la sort de trobar, a l'arxiu de Vilafranca, un capbreu de les rendes del castell i del terme propietat del baró de Canyelles, de l'any 1622, on els principals pagesos d'aleshores confessen gaudir de les seves cases i terres en nom del senyor, al qual han de pagar els censos imposats. La transcendència del document és disposar de tots els noms de lloc de Canyelles de fa gairebé quatre-cents anys. Fou una veritable troballa toponímica.

Molts geltrunencs recorden la **plaça del Baró**, nom que va tenir fins al 1931, i de 1939 a 1944, l'actual plaça

del Sagrat Cor. Era referida a l'esmentat baró de Canyelles, que hi tenia residència en la casa número 1, avui cal Riba. A més, el baró era propietari de dues sínies situades en l'antic camí de Sant Cristòfol i en el camí de la Fassina, la primera, dita «**la sínia del Baró**» (1818), a llevant de la rotonda dels tallers de la RENFE, i la segona, coneguda pel «**Tancat de la Baronesa**» (1881), més o menys on ara tenim l'Estació. Es dona el cas que els hortolans eren Juncosa i els seus descendents actuals encara són coneguts pel renom «**Baró**».

Per acabar amb Canyelles, hem de notificar la publicació (l'any 2006) de la descripció del municipi elaborada l'any 1790 pels regidors del poble al qüestionari de Francisco de Zamora (a Vilanova i la Geltrú el va contestar Francesc Papiol), una altra excel·lent troballa documental, que ens parla del castell, de la torre, d'una presó, del raval de les Quintanes, de les penyes de Sant Miquel d'Olèrdola, on hi ha la cova de fra Lluís, del pujol de l'Àliga, des d'on es descobreixen les muntanyes de Mallorca i Salou, d'un segon turó que es diu Costes de Barrals, que dona nom a la «casa Domingo Barrals de Costes», del torrent de la Plana Grifi (us diu alguna cosa aquest nom?), de la torre (?) de Llacunalba, del mas d'en Dori (a la urbanització Califòrnia), de la Roca Foradada, etc. etc. Altra veritable «passada» d'informació pretèrita.

Ja n'hi ha prou. Hem de seguir informant de la resta de la Caminada. S'ha marxat del poble pel dit **camí del Romanguer**, que tal com avui l'escriuen no vol dir res, però antigament era grafiat «Romaguer» o «Romeguer» (en el capbreu de l'any 1622), que és sinònim **d'esbarzer** (*Rúbus ulmifolius*), arbust en altres contrades conegut

per **romeguera**. Aquest camí és el que feien servir els cubellencs per anar a Vilafranca i els canyellencs per moldre els seus grans en els molins de Cubelles, és a dir, per anar al molí del Salze i altres que hi havia en la part baixa del riu de Foix. Per això, l'any 1725 es documenta com «lo camí Moliner de Canyelles», denominació que encara s'emprava en alguns plànols vilanovins a la primera del segle XX.

Llacunalba ja existia l'any 1002, és a dir, és més que mil·lenària, segurament deguda a l'aigua de la font, que no trobem documentada fins al capbreu de 1622. La masia de cal Ferrer de Llacunalba, modernament restaurada, és un conjunt d'edificacions de parets blanques amb coberta de teula que formen un recinte tancat. Del segle XVI al XVII va pertànyer als Palmeta o Pometa, fins que aquesta família es traslladà a la torre del Veguer. Darrere d'ells hi anà a viure Antoni Bordes (1627-1629), el qual fou substituït pel mestre de cases Alexandre Duran (1634-1648), en diverses ocasions mancat de diners. A l'any 1651 ja es té notícia dels Ferrer de Llacunalba, que hi van romandre fins a mitjan segle XX. L'any 1958 els Ferrer van vendre les terres a Francesc Mestres, àlies Déus, gendre del Peixerot de Vilanova i la Geltrú. Quan als anys seixanta sorgí la urbanització, la font subministrava el poble de Canyelles i una horta situada dintre del tancat immediat. En el programa de Festa Major de l'any 2009, també s'explica que la font havia fet servei a les necessitats d'una fassina de cal Ferrer de Llacunalba, que fabricaven licors destil·lats, activitat que desconeixiem.

La urbanització de **Les Palmeres** és el resultat dels terrenys de conreu i bosquina que disposaven les masies de cal Ferrer, el Corral Nou, cal Ramonet (desapareguda) i cal Déus, un pic foren ajuntades les

Masia de Llacunalba

Font de Llacunalba

propietats a l'any 1958. Un fulletó editat poc més ençà de la seva naixença (1965) indicava: “**Urbanización Las Palmeras**, situada entre Sitges y Villanueva y Geltrú”. Després de molts anys d'incertesa, el 1996 volien ser un nucli urbà del municipi, ja que de les 1.100 a 1.500 parcel·les existents, hi havia de 650 a 700 propietaris censats que ho demanaven. Però l'inici de l'expedient reparcel·ladori no es va aprovar fins a l'any 2008, ja que era el pas previ a la urbanització. L'aprovació inicial del projecte porta la data del 2010 i, finalment, el novembre del 2011 foren aprovats la reparcel·lació i la urbanització definitiva. Ara calen diners per a la seva realització.

El **Corral Nou** està situat en el vell camí de Vilanova a Canyelles pel mas de l'Artís. A l'any 1622 els Pometa de Llacunalba ja tenien dues cases: **la vella** (Llacunalba) i **la nova**, l'actual Corral Nou, aleshores i fins a la darrereria del segle XIX coneguda per **corral d'en Ferrer**, masia que al llarg del temps ha sofert un seguit de reconstruccions, la primera l'any 1958 en ésser adquirit pels Déus -juntament amb cal Ferrer- i quan va passar a ser propietat de Les Palmeres, el 1967, data en què l'edifici fou aterrat en part per fer-ne noves dependències. Fa una dècada, els estadants ho van fer pràcticament tot nou, obrint un bar i adequant el seu perímetre, que va quedar força joliu i acollidor. En la nostra Caminada de l'any 2001, el bar estava tancat. Cal afegir que l'any 1973 es van fer troballes d'habitació iberoromana tocant al camí que es dirigia a la masia.

Les ruïnes del **mas de la Fam** fa dècades tenien vinculació amb Llacunalba i encara avui són parròquia de Canyelles. El seu tètric nom el tenim documentat des de l'any 1853 i sens dubte és una denominació popular, car anteriorment era propietat de la masia del Notari, que l'anomenaven «Masia més amunt» (1818) o “Masia Alta” (1824). L'any 1844, la vídua del notari Josep Anton Martí va vendre la propietat als Ferrer de Llacunalba, a la qual donaren el nom de “la casa contigua” (1849), mantenint els masovers que tenien els Martí. De l'any 1886 tenim dades que els Ferrer de Llacunalba van vendre la finca a Madrina Girona i per aquesta causa no forma part del “paquet” de les Palmeres. El famolenc nom d'aquesta edificació té altres homònims en la geografia catalana. El nostre té l'origen en una llegenda que conta que era habitada per gent molt pobra, prou coneguda per pidolar arreu. Sabem els cognoms dels masovers del segle XIX i cap d'ells es relaciona amb imperioses necessitats. Observant les ruïnes s'endevina que constava de baixos, pis i golfes. La masia contenia cups, forn de pa i forn de calç, aleshores elements que donaven per viure, és a dir, que era autosuficient.

Corral Nou

Mas de la Fam

Mas de l'Artís

No tenim novetats del **mas de l'Artís**, caseriu que té els seus orígens en una donació feta l'any 1257 pel rei Jaume I a Josep Artís dels terrenys on, una vegada feta la romputa (arrancar l'arbreda per treballar la terra), s'edificà el mas de l'Artís. El document d'aquesta donació va desaparèixer durant la guerra civil. El mas és una de les poques masies que mai no ha canviat de nom i, segons diuen, mai no fou venuda, és a dir, que sempre ha sigut de successors directes, encara que hagin estat famílies de diferent cognom.

Aprofitem l'ocasió per explicar unes interessants dades històriques que implicarien el mas de l'Artís i altres masies de la contrada. Mitjançant una ordre reial datada el 1575, el rei Felip II es va dirigir a tots els propietaris de la vila obligant-los a plantar cert nombre d'arbres, segurament per a construir vaixells de guerra. Per l'extensió de la seva finca, una de les set més grans del municipi, a **Jaume Artís** li van encarregar que plantés cinquanta arbres en tres anys. Altra notícia fa menció als forns de calç que posseïen certes masoveries. Per avalar la importància que tenia abans la calç en la construcció, comentarem les “comandes” rebudes per tal d'edificar el baluard de Barcelona en el segle XVI. En aquella ocasió, pel mes de gener de l'any 1553, es veieren obligats a subministrar calç per a les esmentades obres, Pere Alegret del Mas (ara Notari), el seu germà Bartomeu Alegret i Magí Ferret del Mas (actual Frederic), producte que havien de portar a les **Botigues de Mar** –documentades des de l'any 1407–, “per sa magestat l'emperador”. Durant el mes de febrer les fornades foren extensives a pagesos de Ribes, a Jaume Negrell de Vilanova –del forn que tenia “sobre la capella de la Magdalena”– i a Pere Torrents de la quadra de Solicrup.

En el mas de l'Artís, a més de la calç (any 1609) i el carbó (any 1610), el principal treball era el conreu de les terres i la moltura dels cereals, car tenien un molí de farina de tracció animal, que ja existia a l'any 1588. Una

premsa de pedra també produïa oli. Però a la vegada era un centre de ramaderia, com ho demostren les notícies de l'estada de pastors en la masia durant els anys 1703 i 1705, així com la importància del seu corral, esmentat en la contribució de l'any 1818.

Mas Safons

En l'edició de l'any 1995 vam afirmar que el mas de la Fam era conegut per **mas Massalleres** en el segle XVIII. Hem de rectificar. Aquesta denominació corresponia a l'actual **maset d'en Safons**, almenys així es desprèn en un plànol cubellenc de l'any 1767, editat l'any 2011. Situats ja al 1818, “la caseta del Maset” o el “Maset Safons” constava com a propietat de Miquel Safons, corder que tenia tres germans a Buenos Aires. Aleshores Safons disposava de masovers, els Raventós, família que persistí una colla d'anys, tot i que després el maset va passar a ser de Manuel Pers i Fontanals (1861), hisendat que des del segle XVII tenia el mas Sardet que coneixem avui. Com ja sabeu, el maset pertany a un conegut lampista vilanoví, que hi té un cartell que posa “Safont”, grafia incorrecte. Per cert, l'incendi del 2012 va afectar sensiblement la propietat.

Enguany volem recordar el **mas d'en Perris**. Amb aquesta finalitat reproduïm un bonic dibuix de l'enyorat Pau Roig. Perris és una denominació hipocorística del **mas d'en Pers**. Des del segle XVI, el que després fou propietari de la masia tant el cognomenaven Pers (que s'ho deia) com Perris. En el segle XIX, desaparegut l'amo, se n'imposà el renom. Antigament, la casa era coneguda per **mas d'en Juny** (1591/1627), propietat de Pere Soler de la Parra, també **mas Soler** (1653/1668), aleshores ja d'Antoni Perris, però, el seu fill Francesc Perris de la “**masia den Perris**” es documenta a partir de l'any 1678. El 1739, es parla del “**mas den Pers**, de Manuel Perris”, pagès que aleshores ja posseïa dues masies, el mas d'en Pers o masia de Dalt i el mas Safons o masia de Baix, aquesta darrera més tard anomenada “**Mas den Perris antes de Safons**” (actual mas Sardet). Durant el primer quart del segle XIX, els masovers del mas d'en Perris eren titllats de “raboses” (guineus), i per aquest motiu la casa era coneguda per **mas Rabosa** (1820). A l'any 1861, a la masia hi entrà de gendre Cristòfol Nogués Pla,

la família del qual hi va viure fins a l'any 1897. Aquest masover treballava el **fondo del Carbó**, situat a llevant de la masia, entre aquesta i el “camí perdut del mas d'en Perris”, fondalada que des de llavors és popularment coneguda per “**fondo del Noguer**”, quan en realitat s'hauria de dir “del Nogués”.

L'últim Manuel Pers de la nissaga morí l'any 1867 i poc després, per raó de la creació de la parròquia de Mar, foren canviats els límits territorials de les dues altres antigues parròquies, qüestió per la qual la “**masia Pers de dalt**” (junt amb altres masos veïns) va passar de la parròquia de La Geltrú a la de Sant Antoni (1868). Cap a la fi del XIX revifa l'antiga grafia de “**Masia del Perris**” (1882), forma que serà la més utilitzada fins que deixà d'existir. El caseriu constava de dos edificis: el vell mas, on vivia el masover, i la casa de l'amo, construïda al 1883. Ambdues pagesies foren enderrocades l'any 1987. Cap persona va protestar per la seva desaparició. En el seu lloc només hi queda una clariana erma.

El **Camí perdut del mas d'en Perris**, ho és des que va desaparèixer la masia. De fet, hi havia dos camins per anar-hi: el que pujava de Vilanova vers el mas de l'Artís pel mas d'en Perris, i el que pujava des del Camí Ral, en aquest cas, d'una cruïlla no llunyana de la masia d'en Cabanyes. Aquest darrer camí, però en el sentit de nord a sud, és l'escollit per nosaltres per tal d'aconseguir una marrada alternativa al torrent de la Pastera. El camí perdut transcorre pel llevant i paral·lel al **fondo del Noguer o del Carbó**, en altre temps anomenat **coma de l'Ardit**. Un bon tram de la part alta del camí va protegit de marges de pedra seca d'un gruix de més d'un metre i mig, que potser són marges/clapers, és a dir, fets amb pedra sobrer dels camps de conreu.

Enguany fem un petit tram del **Camí Ral**. Aquest estratègic vial l'hem utilitzat en altres Caminades. En algunes edicions l'hem fet vers llevant i en altres cap a ponent. Aquest antic i mil·lenari traçat transcorre de Cubelles a Ribes pels afores de la ciutat. Abans conegut per “**Camí Reial antic o Camí Vell**” de Barcelona a Tarragona, defugia les escarpades costes de Garraf travessant el massís per Olesa de Bonesvalls, on s'unia al Camí Ral de Vilafranca a Barcelona pel pont de Sant Boi. Ací, al nostre Camí Ral també l'anomenaven **camí Molinant**, car servia per a desplaçar-se per anar a moldre fins als molins de Cubelles situats en el riu de Foix. Un camí Ral, Real o Reial era un camí públic que comunicava uns pobles amb altres. Definit com “el camí més seguit comunament”, era patrimoni de la corona, construït a expenses seves i ella en tenia cura de la conservació. Disposem d'algunes dades referides a l'obligació d'adobar i fitar els camins reials. En la crida de l'any 1660 es demanava molt més: “Crida . . . adobar los **Camins Reals, generals y vehinals, missers y fariners**”, especificant que els reials tenien una amplada de 24 pams i els generals 16 pams. Que aquests treballs d'arranjat eren seriosos ho demostren els acords municipals de l'any 1709: Es nomenen quatre persones per a mirar els camins que no estan adobats i després que portin la llista de tots aquells que no han adobat els camins en son indret. Dies després es va resoldre que tots aquells que han faltat en adobar els camins en son indret, siguin executats en 10 sous de pena. Més ençà, l'any 1893, la Diputació acordà posar una multa a l'Alcalde i “consejales” de l'Ajuntament per la seva “negligencia en cuidar de la conservació del camino vecinal de Cubellas á S. Pedro de Ribas”.

Entre les diverses classes de camins, en la crida apareixen els veïnals, els missers i els fariners. Aquests darrers eren els coneguts per **molinants**. Els veïnals portaven d'un poble a un poble veí. Els missers eren els que es dirigien a l'església parroquial del municipi, camins que en alguns llocs prenen el nom de **camí de sagraments o de morts**, és a dir, que partia de l'església i anava a una masia o altre lloc habitat per portar-hi els sagraments, també anomenat **camí de combregar**.

En el Camí Ral hi tenim la **masia dels Toros**, nom popular del **mas Viada**. Sobre aquesta finca, en la Caminada de l'any 2008 vam avançar que era una casa edificada damunt les runes del que en el segle XVI fou el **mas Creixellet**. D'aquest mas en podem

Masia dels Toros

dir alguna cosa més. L'any 1591 era de la família Gassó, pagesos de la plaça Llarga de Vilanova, i encara ho era a mitjan segle XVII. En els documents notariais es llegeix que estava situada al peu del **camí moliner** i a llevant del **torrent de la Pastera**. Per tant, era de la parròquia de La Geltrú. En un parell de dades posteriors, ja no era dels Gassó i també l'anomenaven **mas Creixell**, sense diminutiu.

Torre d'en Garrell

El **torrent de la Pastera** l'hem encetat en el mas de l'Artís i l'hem deixat a la plaça de les Casernes. D'aquest emblemàtic curs d'aigua intermitent ja n'hem parlat en altres ocasions. Avui farem referència al **camí del mas de l'Artís**, sempre paral·lel al torrent. Aquest tipus de recorregut seguint la llera indica que és un dels més antics camins del terme municipal, com ho demostra que pujava vers el mas de l'Artís abans de la carta de poblament de Vilanova de l'any 1274, quan ja hem dit abans que el mas ja existia l'any 1257. A més, ben segur que fou el primer **camí de carro** de Vilanova a Canyelles, ja que el del coll de Ferran i Llacunalba era **camí de bast** i el que s'enfila per la pujada de Canyelles fou molt tardà, tant en traçat com en amplada. La vellúria del camí es constata per les fites clavades en la vorera, procediment que encara s'emprava en el segle XVI.

A les envistes de la ciutat hi tenim la **torre d'en Garrell**, una fortificació de l'època de la tercera guerra carlina (1874), del mateix disseny d'una sèrie de sis que es van construir alhora, de les quals només queden aquesta (també coneguda per **de l'Oliva**), la del Plats i Olles i la de Ribes Roges, que fou reconstruïda. Garrell, era el renom d'un pagès –de qui desconeixem el seu nom i cognom– que l'any 1860 disposava de dues mulasses situades a un quart d'hora de La Geltrú.

La **torre de la Immortalitat** l'hem observada en altres Caminades. És una fortificació cantonera construïda l'any 1837, en el transcurs de la primera guerra carlina, per reforçar la muralla dels Josepets. Aquesta torre atalussada i amb merlets defensava la Vila entrant per la vora dreta del “torrente de los Descalzos” i per ara encara resta en peu enfront del pont de la ronda Ibèrica damunt del torrent de la Pastera. Desconeixem el perquè d'aquesta denominació, car Coroleu sols diu que durant la primera guerra carlina foren distribuïdes peces d'artilleria a diversos indrets, una d'elles en la “**casa – fuerte La inmortalidad**”. És la primera i única referència de la torre.

La muralla dels Josepets –nom que donem a l'antic convent dels Carmelites, que patí l'exclaustració de l'any 1835– fou construïda quan es va edificar el convent, a partir de 1737.

Antigament, la **barriada dels Set Pecats Mortals** era coneguda per les “**cases del torrent**” (1818) i també per “**raval de la Pastera**” (1866). Però, des del mateix any 1818 ja consten tres cases de Tomàs Ballester, àlies Coloma, en els “**7 pecats mortals**” i així es documenten durant unes dècades. Molt després, en el nomenclàtor oficial de l'any 1860 figura com “**Arrabal dels set pecats mortals. Caserio**”.

El perquè d'aquest nom? Segons s'explica, durant algun dels períodes en què hi hagué soldats a la caserna propera, en certes cases del raval es practicava la prostitució. També existeix una versió llegendària que relaciona el nom dels Set pecats mortals, denominació d'una s'ínia propera (1891), amb els set primers homes que es revoltaren contra el feudal de La Geltrú, a causa del “dret de cuixa”. Hi afegirem un xic d'esoterisme diabòlic, reproduint part d'un fragment de quan Sant Vicent Ferrer establí el paral·lel clàssic entre dimonis i pecats: “Axí com són set pecats mortals, axí són set prínceps de dimonis. Lo de **supèrbia** és Leviatan, lo de **avarícia** és Mammona, lo de **luxúria** Asmodeus, etc., lo de **enveja** Belzebuch, lo de **gola** Belfegor, lo de **ira** Belialberit, lo de **perea** Astaroth”.

Finalitzarem el relat parlant del nostre **carrer del Comerç**. Per lògica, aquest no és el nom de sempre sinó una denominació del segle XIX. El vial era una part de l'antic **camí de Mar** (1487), que de la plaça Major (avui Pau Casals) travessava el **portal de Mar** per eixir de les muralles vers la platja, on feia segles existien les botigues dels pescadors. De la plaça cap a migdia era i és un carrer estret i torçat (escrit en llatí a l'any 1578: "in vico quo itur de la plassa al portal de mar"), és a dir, el **carrer que va de la plaça al portal de mar**, el qual deixava a mà dreta el **carrer Nou** (1611) o **Carreró** (1633) i finia en el portal de Mar, on hi havia una torre (1612 i 1623). Aquest vial, l'any 1616 ja es deia **carrer qui va a mar** i el 1680 **carrer de Mar**, en el qual, en una casa de la part de llevant hi havia el trull d'oli de l'església de Sant Antoni. Fora de la muralla i sortint pel portal de Mar, a partir de l'any 1647 es tenen dades del **raval de Mar**, on hi havia la **plaça de la Parellada** (1570), altrament dita plaça de la Parellada d'en Company (1583), després també coneguda per **plaça de l'Oli o raval** (1647-1661), més tard per **plaça de les Cols o de la Parellada d'en Company** (1671), **plaça de les Cols** (1674-1857), alguna vegada **plaça de la Palla** (1812) i **plaça de la Verdura** (1834-1910), actual plaça de les Cols.

Del portal de Mar o de la **placeta del portal de Sant Pere** es tenen notícies fins a la primera del segle XIX. En el raval de Mar o del raval del portal de Mar, fora murs, a migdia del vall de les muralles, s'hi construïren cases, pallisses, cellers, etc. i carrers nous (1653-1704). Entretant, en el camí de Mar, entre el portal de Mar i l'ermita de Sant Sebastià s'hi van instal·lar els Caputxins (1644). Des d'aleshores, el camí de Mar fou popularment anomenat "el **carrer que va de la vila al monestir dels Caputxins**" (1653). S'hi van aixecar cases i es van obrir carrers a banda i banda del vial, obligant les autoritats a posar-hi una mica d'ordre: "fitar y terminar tant los carrers, camins, com vies públiques, tant de la parellada den Company com al tros del districte y territori de la present Vila" (1656). En definitiva, aquest primitiu camí/carrer de Mar va esdevenir el **carrer dels Caputxins** (1716) des del portal de Mar fins al convent. És així que, on tenim la seu de la Talaia començava aquest carrer, car el mariner Josep **Ballester, àlies Coloma del raval de Mar**, hi tenia una casa de tres plantes i sis habitacions, que limitava al nord amb un carrer travesser (el carrer de Sant Pere). Anys després, els Ballester van comprar les cases de la part de migdia i en el seu lloc hi va aixecar la gran casa pairal actual (1774), en el **carrer dels Caputxins número 1**, avui carrer del Comerç número 4, ja que aquest carrer ara comença a la plaça de Pau Casals i el carrer dels Caputxins ho és de la plaça de les Cols avall.

Deixem-ho aquí. No volem mortificar més el personal amb cròniques del passat. Caminaires d'enguany, esperem que aquesta edició us hagi complagut i que no us hàgiu cansat massa. Avui, com va succeir l'any 2001, s'ha vist una primera part inèdita en passades singlades que feia temps volíem realitzar. Ja ho hem aconseguit per segona vegada. No era res de l'altre món, però calia comprovar-ho. La resta de l'itinerari ja és coneguda per bona colla de nosaltres, però sempre hi ha participants que no hi han estat mai i això és el que compta, donar a conèixer als ciutadans l'entorn de la Vila. Gràcies a tots per la vostra assistència. Fins a l'any que ve.

Aquest relat és un recordatori del camí que s'ha fet. En nom dels companys que han preparat la Caminada, signa

Torre de la Immortalitat

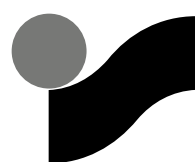
***Si vols menjar sa i de qualitat,
vine al MERCAT! JO HI COMPRO, I TU!***

PARADES ASSOCIADES AL MERCAT DEL CENTRE

FRUITES I VERDURES CARMELA
CARNISSERIA RAMOS
XARCUTERIA EVA
CARNISSERIA MUSTANG
CARNISSERIA FÈLIX
CANSALADERIA XARCUTERIA CAL TERÉS
ALIMENTACIÓ LA CATALANA
CARNISSERIA R. CARRERAS
MUÑO & GARRIDO
FRUITES I VERDURES MONTSE
SÍNIA SANT GERVAZI
NATURAL I SALUDABLE
FRUITERIA ANNA
LA MONTSERRATINA, RAMON PASTISSER
VERDURES I FRUITES SÍNIA CENDRA
FRUITES CATALÀ
CANSALADERIA MARTÍNEZ
FRUITES I VERDURES CA LA MARGA
PRODUCTES ALIMENTARIS ASIÀTICS

BACALLANERIA TONI
AVIRAM GERMANS BAYARRI
LLEGUM CUIT I PLATS PRECUINATS
PEIXOS BOQUERA
PEIXOS DOLORS
PEIXOS TORRES
PEIXOS MARCOS
PEIXOS MONTSERRAT
PEIXOS SAMÀ
PEIXOS PRIETO
PEIXOS VICTÒRIA
AVIRAM F. MASPONS
BACALLÀ D'ISLÀNDIA
AVIRAM E. MASPONS
CANSALADERIA SANTACANA
POLLERIA RIBÉ
BAR PLAÇA
CARNISSERIA GERMANS GARGALLO

XARCUTERIA LA GARRIGA
CONGELATS CADÍ
FRUITES I VERDURES CARBONELL-ALENTORN
VERDURES CAN CARRERAS
POLLERIA DOLORS
CARNISSERIA PERE RAMOS
FRUITES I VERDURES SÍNIA BATADET
CARNISSERIA CARME SANS
POLLERIA MARI
CANSALADERIA MARGARITA
CARNISSERIA MARTORELL
PA I PASTISSERIA EVA
CARNISSERIA AURORA
CARNS ROSELL
CANSALADERIA ROSELL
GERMANES CORBACHO
FLORS MERCAT
REVISTES CARMEN

 INTERSPORT®
OLARIA

Segueix-nos a

VILANOVA I LA GELTRÚ
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 101

SITGES
Sant Francesc, 18

**VILAFRANCA
DEL PENEDE'S**
La Parellada, 18

EL VENDRELL
Àngel Guimerà, 34

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA **TALAIA**

1714 / 2014

“el 26, la 26!”
de Canyelles a Vilanova

PLÀNOL DE LA

XXVI

CAMINADA

POPULAR

de Vilanova i la Geltrú

26 de gener de 2014

Rambla dels Països Catalans/camp de futbol (7.30/8.30 hores): Autobús Vilanova/Canyelles
Casal de Canyelles – Camí del Romanguer – Font de Llacunalba – Urbanització Les Palmeres
Corral Nou – Mas de la Fam – Mas de l'Artís – Maset d'en Safons – camí perdut del mas d'en Perris
Camí Ral – camí del mas de l'Artís – torre d'en Garrell – torre de la Immortalitat – AE Talaia

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA

TALAIA

ENTITAT ADHERIDA ALS ACTES DEL TRICENTENARI

1714 / 2014

ACTIVITAT ESPORTIVA

23 de març de 2014

56a Marxa d'Orientació per Descripció

XVI Copa Catalana de Marxes Tècniques de Regularitat
I^r Trofeu Joan Virella V Edició
XV Campionat de Catalunya

Lloc de celebració d'aquestes activitats:

OLESA DE BONESVALLS

Comarca: Alt Penedès

***El Tricentenari posarà en relleu el vincle
persistent entre 1714 i 2014, el fil que uneix:
qui érem, qui som i qui serem***

Ho organitzen:

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA

TALAIA

XXVI CAMINADA POPULAR DE
VILANOVA I LA GELTRÚ
26 DE GENER DE 2014

**Arribada Bus i
Sortida Caminada**

**Inscripcions
i Sortida Bus**

**Arribada
Caminada**

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA **TALAIA**

- ESCALADA
- ALTA MUNTANYA
- ESPELEOLOGIA
- SENDERS
- ESQUÍ ALPÍ
- DESCENS D'ENGORJATS
- ESQUÍ DE MUNTANYA
- EXCURSIONISME
- CULTURA
- MUR ARTIFICIAL D'ESCALADA
- AUDIOVISUALS
- MARXES TÈCNIQUES
- CAMINADES
- CURSES
- MEDI AMBIENT
- RAIDS
- ORIENTACIÓ
- CURSETS
- FORMACIÓ
- LLICÈNCIES ESPORTIVES
- LLOGUER DE MATERIAL
- BAR
- BIBLIOTECA
- CAMPAMENTS
- SALA D'ACTES
- SECRETARIA
- CARNAVAL
- CONFERÈNCIES
- EXPOSICIONS
- LOCAL SOCIAL

Viu la teva aventura amb nosaltres